

Warszawa, 20 czerwca 1933 r.

H02g 7/06

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 18061.

Kl. 21 c, 13/20.

Erich Dahlenburg
(Berlin, Niemcy).

Wieszak do kabli napowietrznych.

Zgłoszono 28 maja 1931 r.

Udzielono 7 marca 1933 r.

Do zawieszania kabli napowietrznych na linkach nośnych stosuje się między innymi płaskie wstęgi, nawinięte na kabel i zawieszane następnie na linie nośnej zapomocą innego narzędzia, najczęściej haczyka z drutu. Wprawdzie w tym przypadku kabel spoczywa na szerokiej podstawie, jednak użycie dwóch narzędzi do wykonania jednego punktu zawieszenia jest niedogodne. Z uwagi na to wykonano wieszaki z wygiętych drutów profilowych takiego kształtu, aby można było ułożyć w tym wieszaku kabel i zawiesić go na linie nośnej zapomocą górnych części wieszaka, wygiętych w kształcie uszek.

Stosowanie drutu profilowego jest jednak o tyle niedogodne, że powierzchnia

wieszaka, na której spoczywa kabel, jest zbyt mała. W miejscach oparcia kabla obciążonego o wieszak powstaje niebawem pod wpływem nieuniknionych drgań kabla stłoczenie ołowiu i przetarcie płaszcza ołowianego.

W myśl wynalazku niedogodności tej unika się w ten sposób, że wieszak kablowy w miejscu, gdzie kabel opiera się na swym ciężarem, nie styka się z kablem na małej powierzchni, jak w znanych wieszakach z drutu profilowego, lecz na szerokiej powierzchni, którą według wynalazku tworzy nie drut profilowy, lecz wytłaczana blacha, przyczem środkowa część wieszaka posiada dużą powierzchnię, na której opiera się kabel, a zwężone przeciwle-

głe sobie końce zostają wykonane jako uszka do zawieszania.

Zawieszanie kabli odbywa się zazwyczaj w ten sposób, że na linkach nośnych zawieszają się najpierw wieszaki, a następnie przeciąga się przez nie kabel obołoniony. Znane wieszaki kablowe z drutu profilowego, wobec swej małej powierzchni, działają przytem, jak przeciągadła drutowe, które pozostawiają na płaszczu ołowianym długie rysy. Natomiast dzięki mocno wygiętym brzegom wieszaka według wynalazku oraz dużej jego powierzchni podstawowej wada ta jest w znacznym stopniu usunięta.

Należy jeszcze zaznaczyć, że zawieszając kabel na znanych wieszakach z drutu profilowego, trzeba stosować bardzo małe odstępstwa pomiędzy wieszakami, aby zapobiec zbyt dużym zwisom kabla między wieszakami, a tem samem niekorzystnym wpływom tych zwisów na płaszcz ołowiany. Natomiast wieszaki kablowe według wynalazku, z uwagi na szeroką powierzchnię podstawy o odgiętych brzegach, umożliwiają stosowanie większych odstępów między wieszakami. W ten sposób zużywa się mniej wieszaków, co obok korzyści technicznych jest również korzystne pod względem gospodarczym.

Na rysunku przedstawiono przykład wykonania wynalazku, przyczem fig. 1 przedstawia blachę na wieszak w stanie rozwiniętym, fig. 2 — wieszak, wygięty w kształcie pętlicy z blachy, uwidocznionej na fig. 1, a fig. 3 — widok z przodu wieszaka według fig. 2.

Na fig. 1 przedstawiono półfabrykat, wycięty np. z blachy, którego przeciwległe ramiona b i c zostają następnie wygięte w znany sposób w uszka b_1 i c_1 , z których uszko b_1 nie posiada zakrzywienia, natomiast uszko c_1 jest zaopatrzone w odchylone w bok przedłużenie c_2 , które umożliwia ślizganie się wieszaka po linie.

Środkowa część a wieszaka jest wygięta w kształcie siodełka, dając dobre oparcie dla zawieszanego kabla. W celu zapobieżenia przetarciu płaszcza ołowianego kabla, zewnętrzne brzegi a , powierzchni podparcia są odgięte wdół, jak uwidoczniono na fig. 3. Jeśliby wymieniona powierzchnia podparcia była płaska, to w razie niepogody między wieszakiem a kablem mogłaby nagromadzić się woda i przyspieszyć nagryzanie płaszcza kabla. Aby zapobiec tej niedogodności, środkowa część a jest zaopatrzona w jeden lub kilka otworów a_2 (na rysunku przedstawiono tylko jeden otwór), których brzegi są odgięte wdół tak, aby woda mogła łatwo spływać, a pozostała część wody — z łatwością ulotnić się. Długość i szerokość środkowej części a wieszaka zależna jest od wielkości zawieszanego kabla. Grubsze kable wymagają zwiększenia powierzchni podparcia względnie części środkowej oraz większego wygięcia ramion b i c (fig. 2), aby kabel mógł być łatwo umieszczony w wieszaku.

Ramiona b i c wykonywa się najlepiej tak, aby poczynając od środkowej części a , zwały się według łuku, jak uwidoczniono na fig. 1 i 3. Dzięki takiemu przejściu od części środkowej do ramion otrzymuje się znacznie większą wytrzymałość wieszaka na zginanie w kierunku osi kabla, co jest ważne podczas przeciągania kabla.

W porównaniu ze znanymi wieszakami kablowymi, składającymi się z jednej części, wieszak według wynalazku posiada przy fabrykacji masowej tę zaletę, że wygięcia ramion b i c są różne, tak iż otrzymuje się między obu ramionami dostatecznie obszerny prześwit, ułatwiający nałożenie wieszaka na kabel. Większa powierzchnia podparcia zabezpiecza kabel przed zgnieceniem, a odpływ wody zapewnia zmniejszenie uszkodzeń wskutek nagryzania płaszcza.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Wieszak do kabli napowietrznych, wykonany z jednej części, znamienny tem, że składa się z części środkowej (a), jako powierzchni podparcia kabla, wykonanej w kształcie siodła z odgiętymi wzdłuż brzegami (a₁), oraz z ramion (b, c), których końce są w znany sposób wygięte w uszka (b₁ i c₁), przyczem jedno uszko (c₁) posiada odchylone w bok przedłużenie (c₂).

2. Wieszak do kabli według zastrz. 1,

znamienny tem, że środkowa część (a) wieszaka jest zaopatrzona w otwory (a₂) o odgiętych wzdłuż brzegach, służące do odpływu wody.

3. Wieszak do kabli według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że ramiona (b, c) zwięzają się od części środkowej (a) ku zewnątrz.

Erich Dahlenburg.
Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

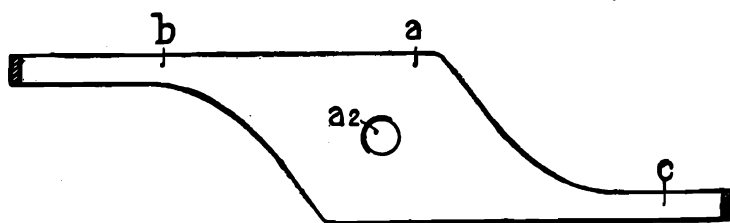

Fig. 2.

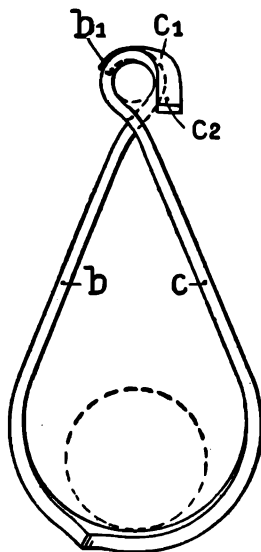

Fig. 3.

